

I

Bridžertonai vaisingumu smarkiai lenkia kitas aukštųjų visuomenės sluoksnių šeimas. Toks vikontienės ir amžinatilsį vikonto darbštumas pagirtinas, bet vaikų vardų parinkimas nori nenori atrodo banalus. Antonijus, Benediktas, Kolinai*, Dafnė, Eloiza, Frančeska, Gregoris ir Hiacinta. Žinoma, tvarka visame kame yra geras dalykas, bet iš inteligentiškų tėvų būtų galima tikėtis, kad jie savo vaikus susiskaičiuos net ir neišrikiavę pagal abėcėlę.

Be to, matydamas vikontienę ir visus aštuonis vaikus viename kambaryje gali pamanyti, kad tau dvejinasi akyse – arba trejinasi, arba dar blogiau. Autorė dar niekada nematė tokių juokingai panašių broliukų ir sesučių rinkinio. Autorė neturėjo laiko išžiūrėti į akių spalvą, bet jie visi buvo panašaus kūno sudėjimo ir vienodų vešlių kaštoninių plaukų. Net gaila vikontienės, siekiančios sėkmingai apvesdinti visas savo atžalas, tačiau nesukūrusios nė vieno madingesnės spalvos vaiko. Kita vertus, taip vienodai atrodanti šeima turi ir privalumų – niekam nekils abejonių, kad visi aštuoni yra teisėti įpėdiniai.

---

* Angl. – Colin. (Vertėjos pastaba)

Ak, mielas skaitytojau, nuolanki Autorė norėtu, kad taip būtų visose šeimose...

LEDI VISLDAUN NAUJIENŲ LAIKRAŠTIS,
1813 M. BALANDŽIO 26 D.

Violeta Bridžerton suspaudė į gniužulą vieno lapo laikraštėlį ir sviedė jį per elegantiškai apstatytą svetainę.

Jos dukra Dafnė išmintingai nusprendė patylėti ir apsimetė, kad uoliai siuvinėja.

– Skaitei, ko ji prirašė? – griežtai paklausė Violeta. – Ar skaitei?

Dafnė pažvelgė į popieriaus gumulą, gulintį po raudonmedžio kavos staliuku.

– Nespėjau. Tu ji... hmm, pribaipei.

– Vadinasi, skaitei, – aimanavo Violeta, rankomis teatrališkai kapodama orą. – Skaitei, kaip *ta moteris* mus apšmeižė.

Dafnė ramiai pasidėjo siuvinį ir pakišo ranką po staliuku. Išlygino ant kelių lapą ir perskaitė pastraipą apie savo šeimą. Mirksėdama pakėlė galvą.

– Motin, čia dar nieko baisaus. Palyginti su tuo, ko ji praėjusią savaitę prirašė apie Fideringtonus, tai tikros liaupsės.

– Kaip surasiu tau vyrą, kai *šita moteriškė* taip juodina tavo vardą?

Dafnė prisivertė iškvėpti. Tai buvo dar tik antras jos sezonas Londono aukštuomenėje, bet išgirdus žodį „vyras“ jai vis vien imdavo tvinksėti smilkiniuose. Ji norėjo ištekėti, iš tiesų norėjo, tačiau nebesitikėjo surasti tikrosios meilės. Bet argi blogai svajoti sutikti vyrą, kuris nors kiek patiktų?

Iki šiol jos rankos prašė keturi vyrai. Tačiau kai Dafnė pagalvodavo, kad su kuriuo nors iš jų reikėtų nugyventi likusį gyvenimą, jai nusivirdavo rankos. Buvo keli, iš kurių, jos manymu, būtų išėję neblogi sutuoktiniai, deja, nė vienas ja nesusidomėjo. O taip, ji jiems *patiko*. Visi manė, kad ji linksma, geraširdė ir sąmojinga. Nė vienas nesakė, kad ji nepatraukli, bet jie nebuvo priblokšti jos grožio, neprarasdavo žado ją išvydę ir nepuldavo rašyti eilių jos garbei.

Dafnė bjaurėdamasi pagalvojo, kad vyrai domisi tik tomis moterimis, kurios juos baugina. Niekas nesiruošė rėžti apie ją sparno. Visi mėgo ją, ar bent jau taip sakė, nes su ja būdavo lengva kalbėtis, ir ji, regis, visada suprasdavo, kaip vyras jaučiasi. Vienas vyras, iš kurio, Dafnės manymu, būtų išėjęs neblogas sutuoktinis, pareiškė: „Dafne, po galais, tu ne tokia, kaip visos moterys. Tu visiškai normali.“

Dafnė gal ir būtų palaikiusi tai komplimentu, jei vyrukas nebūtų patraukęs ieškoti naujos šviesiaplaukės gražuolės.

Dafnė nuleido akis ir pamatė, kad jos pirštai sugniaužti į kumštį. Tada pakėlė galvą ir suvokė, kad mama žiūri į ją, be abejo, laukdama atsakymo. Kadangi jau buvo iškvėpusi, Dafnė atsikrenkštė ir tarė: „Esu tikra, kad ledi Visldaun straipsnelis nesutrukdys man susirasti vyro.“

– Dafne, praėjo dveji metai!

– O ledi Visldaun laikraštis leidžiamas tik tris mėnesius, taigi vargu ar galima ją kaltinti.

– Kaltinsiu, ką tik panorėsiu, – burbtelėjo Violeta.

Dafnė suleido nagus į delnus, kad nieko neleptelėtų. Žinojo, kad jos mama nori geriausio; žinojo, kad mama myli ją. Ir ji mylėjo mamą. Atvirai kalbant, iki tol, kol Dafnė pasiekė santuokinį amžių, Violeta buvo geriausia mama pasaulyje. Ir dabar tokia bū-

davo, kai neaimanuodavo, kad po Dafnės reikės ištekinti dar tris dukteris.

Violeta prispaudė prie krūtinės liauną ranką.

– Ji skleidžia gandas apie tavo kilmę.

– Ne, – lėtai ištarė Dafnė. Ginčijantis su mama visada reikia laikytis atsargumo. – Tiesą sakant, ji tvirtina, kad dėl mūsų visų kilmės abejonių nekyla. Ko nepasakysi apie daugumą kitų gausių aukštuomenės šeimų.

– Jai išvis nereikėjo apie tai užsiminti, – purkštavo Violeta.

– Mama, ji skandalų laikraštuko autorė. Jos darbas kelti tokias temas.

– Ji net nėra realus asmuo, – piktai pridūrė Violeta. Įsisprendė į liaunus klubus, paskui apsigalvojo ir pagrūmojo aukštai iškeltu pirštu. – Visldaun, cha! Nesu girdėjusi apie jokias Visldaun. Kad ir kas toji sugedusi moteriškė, vargu ar ji viena iš *mūsų*. Tarsi aukštakilmis žmogus galėtų rašyti tokį bjaurų melą.

– Žinoma, ji iš mūsų tarpo, – paprieštaravo Dafnė. Rudos jos akys linksmi sužibo. – Jei ji nebūtų iš aukštuomenės, niekaip nesužinotų tokių dalykų, apie kuriuos pasakoja. Manai, ji kokia įsibrovėlė, dirščiojanti pro langus ir besiklausanti už durų?

– Dafne Bridžerton, man nepatinka tavo tonas, – prisimerkusi pasakė Violeta.

Dafnė vėl užgniaužė šypsena. „Man nepatinka tavo tonas“ buvo įprastas Violetos atsakas, kuriam nors iš vaikų laimėjus ginčą.

Vis dėlto paerzinti mamą labai smagu.

– Nenustebčiau, jei ledi Visldaun yra kuri nors iš mūsų draugių, – pakreipusi galvą tarė ji.

– Dafne, prikašk liežuvį. Nė viena mano draugė taip žemai nepultų.

– Ką gi, – nusileido Dafnė, – gal tai ir ne tavo draugė. Bet neabejoju, kad mes ją pažįstam. Joks pašalietis nesužinotų tokių dalykų, apie kuriuos ji skelbia.

Violeta sunėrė rankas.

– Norėčiau kartą ir visiems laikams sužlugdyti jos verslą.

– Jei nori sužlugdyti verslą, neturėtum jo remti pirkdama laikraščius, – nesusilaikiusi prikišo Dafnė.

– Ir kokia iš to būtų nauda? – griežtai paklausė Violeta. – Visi juos skaito. Menkas mano maištas nieko nepakeistų, tik kad pasirodyčiau neišmanėlė, kai visi krizentų iš naujausios paskalos.

Dafnė slapčia jai pritarė. Madingasis Londonas tapo priklausomas nuo „Ledi Visldaun naujienų laikraščio“. Prieš tris mėnesius ant visų aukštuomenės namų slenksčių atsirado mišlingasis laikraštis. Dvi savaites jis būdavo tvarkingai pristatomas pirmadieniais, trečiadieniais ir penktadieniais. Tačiau trečią pirmadienį viso Londono liokajai veltui laukė jaunųjų laikraščių išnešiotojų, paprastai pristatančių „Ledi Visldaun naujienas“. Paaiškėjo, kad gandų laikraštis nebedalijamas veltui, o pardavinėjamas už baisią kainą – penkis pensus.

Dafnė žavėjosi išgalvotosios ledi Visldaun sumanumu. Kai visa aukštuomenė tapo priklausoma nuo jos gandų, ji privertė žmones atverti pinigines. Visi krapštė pensus, o toji įkyrioji moteriškė krovėsi turtus.

Violetai žingsniuojant pirmyn atgal po kambarį ir burbant dėl tokio „bjauraus šeimos pažeminimo“, Dafnė pakėlė galvą, įsitikino, kad mama nebekreipia į ją dėmesio, tada ėmė atidžiai skaityti laikraštėlį. „Ledi Visldaun naujienos“ – taip visi jį vadino – buvo smagi komentarų, visuomenės naujienų, kandžių įžeidimų ir retų pagyrimų mišrainė. Nuo ankstesnių naujienų laikraščių jis skyrėsi tuo, kad pasakodama apie žmones autorė nurodydavo jų vardus ir

pavardes. Ji neslėpė jų po tokiais trumpiniais kaip „lordas S.“ ar „ledi G.“. Nusprendusi apie ką nors parašyti, ledi Visldaun įvardydavo ir veikėją. Aukštuomenė garsiai piktinosi, bet slapčia žavėjosi autore.

Naujausias numeris iš esmės nesiskyrė nuo kitų „Ledi Visldaun naujienų“. Šalia straipsnelio apie Bridžertonus – iš tikrųjų tai tebuvo trumpas šeimos pristatymas – ledi Visldaun aprašė vakarykštę puotą. Dafnė joje nedalyvavo, nes jaunesnė jos sesuo šventė gimtadienį, o gimtadieniai Bridžertonams visada buvo didelis įvykis. Švęsti tekdavo dažnai, nes šeimoje buvo aštuoni vaikai.

– Skaitai tą šlamštą, – priekaištingai tarė Violeta.

Dafnė pakėlė galvą, nėmaž nesijausdama kalta.

– Šiandien yra neblogų straipsnių. Regis, vakar vakare Sesilė Tambli nuvertė visą šampano taurių bokštą.

– Tikrai? – paklausė Violeta, stengdamasi nerodyti susidomėjimo.

– Mhm, – patvirtino Dafnė. – Čia gana išsamiai pasakojama apie Midltorpu puotą. Minima, kas su kuo šnekėjosi, kas ką vilkėjo.

– Neabejoju, kad Visldaun apie tai pareiškė savo nuomonę, – įsiterpė Violeta.

Dafnė šelmiškai šyptelėjo.

– Nagi, mama, juk pati žinai, kad poniai Fiderington siaubingai netinka violetinės suknelės.

Violeta vos tramdė šypseną. Dafnė matė, kaip trūkčioja jos lūpų kampučiai, stengiantis išlaikyti vikontienei ir motinai deramą elgesį. Bet jau po poros sekundžių ji išsišiepusi klestelėjo ant sofos prie dukters.

– Parodyk, – sušuko ji, plėšdama Dafnei iš rankų laikraštį. – Kas dar ten įvyko? Ar mes pražiopsojom ką nors svarbaus?

– Klausyk, mama, – tarė Dafnė, – turint tokią reporterę kaip ledi Visldaun mums net nereikia dalyvauti puotose. – Ji mostelėjo

į laikraštėlių. – Tai beveik tas pats, kas pačiam ten būti. Gal net geriau. Neabejoju, kad vakar vakare mes pavalgėm skaniau, nei tie puotoje. Atiduok.

Ji trūktelėjo į save laikraštį, ir Violetos rankose liko skiautelė.

– Dafne!

Dafnė nutaisė teisuolišką veidą.

– Aš jį skaičiau.

– Gerai jau!

– Paklausyk.

Violeta pasilenkė, ir Dafnė ėmė skaityti:

„Padūkėlis, anksčiau buvęs žinomas grafo Klaivdono vardu, pagaliau nusprendė pagerbti Londoną savo apsilankymu. Tiesa, naujasis hercogas Heistingsas kol kas nesiteikia dalyvauti iškilminguose renginiuose, bet kelis kartus buvo pastebėtas „Pas Vaitą“ ir kartą – „Pas Tatersolą“. – Ji nutilo atsikvėpti. – Jo prakilnybė pragyveno užsienyje šešerius metus. Ar gali būti sutapimas, kad grįžo kaip tik dabar, mirus senajam hercogui?“

Dafnė pakėlė galvą.

– Oho, ji išties tiesmuka. Ar tik Klaivdonas nėra vienas Antonijaus bičiulių?

– Dabar jis Heistingsas, – nejučia pataisė Violeta. – Taip, man regis, jiedu su Antonijumi draugavo Oksforde. O gal paskui ir Itone. – Ji susimąščiusi suraukė kaktą ir primerkė mėlynas akis. – Jei gerai prisimenu, jis buvo baises padūkėlis. Visą laiką nesutarė su tėvu. Bet, girdėjau, labai protingas. Antonijus lyg ir minėjo, kad jis studijavo matematiką ir buvo geriausias kurse. Deja, apie savo vaikus negaliu to pasakyti, – pridūrė ji, motiniškai vartydama akis.

– Na jau, mama, aš tikrai būčiau geriausia, jei Oksfordas nuspręstų priimti moteris, – pajuokavo Dafnė.

Violeta prunkštelėjo.

– Dafne, kai guvernantė sirgdavo, aš tikrindavau tavo aritmetikos uždavinius.

– Na, gal man geriau sektųsi istorija, – šypsodama atsakė Dafnė. Tada vėl pažvelgė į laikraštį rankose ir susirado naujojo hercogo vardą. – Jis atrodo įdomus vyrukas, – sumurmėjo.

Violeta įsmeigė į ją akis.

– Jis visiškai netinkamas tokiai jaunai panelei kaip tu.

– Keista, kaip mano amžius gali keistis pagal aplinkybes. Tai esu per jauna bendrauti su Antonijaus draugais, tai tokia beviltiškai sena, kad jau nebesitiki mane sėkmingai ištekinti.

– Dafne Bridžerton, man ne...

– ...nepatinka mano tonas. Žinau, – pasišaipė Dafnė. – Bet tu mane myli.

Violeta šiltai nusišypsojo ir apkabino Dafnę per pečius.

– Neapsakomai myliu.

Dafnė pakštelėjo mamai į skruostą.

– Toks jau tas motinystės prakeiksmas. Turi mylėti mus, net kai tave erzina.

Violeta atsiduso.

– Tikiuosi, kada nors turėsi vaikų...

– Taip taip, tokių, kaip aš.

Dafnė nostalgiskai nusišypsojo ir pasidėjo galvą mamai ant peties. Jos mama net per daug mėgo visur kištis, o tėtis daugiau domėjosi šunimis ir medžiokle nei visuomenės gyvenimu, bet jų santykiai buvo šilti, o namai pilni meilės, juoko ir vaikų.

– Pasekti tavo pavyzdžiu, mama, būtų ne pati blogiausia išeitis, – sumurmėjo ji.

– Ak, Dafne, kaip gera girdėti, – ašarų sklidinomis akimis tarė Violeta.

Dafnė pasuko ant piršto kaštoninių plaukų sruogą ir išsišiepė, išsklaidydama sentimentalią nuotaiką.

– Mama, mielai seksiu tavo pėdomis rinkdamasi vyrą ir gimdydama vaikus, jei tik nereikės turėti *aštuonių*.

Tuo metu naujasis Heistingsų dinastijos hercogas Saimonas Basetas, Bridžertonų damų pokalbio objektas, sėdėjo „Pas Vaitą“. Su juo buvo ne kas kitas, o Antonijus Bridžertonas, vyriausias Dafnės brolis. Jie abu buvo aukšti, sportiški, vešlių tamsių plaukų ir kartu atrodė įspūdingai. Tik Antonijaus akys buvo šokolado rudumo, kaip sesers, o Saimono – žydros kaip ledas ir neįtikėtinais skvarbios.

Tos akys iš dalies pelnė jam šlovę žmogaus, su kuriuo reikia skaitytis. Jei jis nukreipdavo į ką nors tvirtą, įdėmų žvilgsnių, žmogus pasijusdavo nejaukiai. O moterims net kūnas nueidavo pagaugais.

Tik ne Antonijui. Vaikinai daug metų buvo pažįstami, ir kai Saimonas kilstelėdavo antakį ir nuverdavo jį lediniu žvilgsniu, Antonijus tik nusijuokdavo.

– Užmiršai, kad esu matęs tave veidu išikniaubusį į naktinį puodą, – kartą išrėžė jam Antonijus. – Nuo tada sunku rimtai tave vertinti.

Saimonas į tai atkirto:

– Taip, bet jei atmintis manęs neapgauna, tu pats ir įmurkdei mane į tą kvapnų indą.

– Tai išties buvo viena šlovingiausių mano gyvenimo akimirklų. Bet kitą naktį tu man atsikeršijai paleidęs į lovą tuziną ungurių.

Saimonas šyptelėjo prisiminęs abu šiuos įvykius ir vėlesnį jų aptarimą. Antonijus – geras draugas, ištikus bėdai niekada nepaliktu. Grįžęs į Angliją Saimonas pirmiausia susirado jį.

– Velnias, kaip smagu, kad grįžai, Klaivdonai, – jiems susėdus prie staliuko „Pas Vaitą“ tarė Antonijus. – Ak, bet turbūt dabar norėsi, kad vadinčiau tave Heistingsu.

– Ne, – jausmingai atsakė Saimonas. – Heistingsas visada bus mano tėvas. Jis niekaip kitaip neatsiliepdavo. – Saimonas truputį patylėjo. – Jei reikės, priimsiu jo titulą, bet jo pavardę nesivadinsiu.

– *Jei reikės?* – Antonijaus akys vos vos išsiplėtė. – Dauguma žmonių apie būsimą hercogo titulą nekalbėtų tokiu nusiminusiu balsu.

Saimonas pirštais persibraukė tamsius plaukus. Žinojo turįs džiaugtis savo paveldu ir didžiuotis garbinga šeimos istorija, bet iš tikro jį nuo viso to pykino. Jis niekada neatitiko tėvo lūkesčių, ir dabar atrodė juokinga mėginti prisitaikyti jo pavardę.

– Tai siaubinga našta, – galop burbtelėjo jis.

– Verčiau jau pratinkis prie jos, – praktiškai patarė Antonijus, – nes dabar visi tave taip vadins.

Saimonas žinojo, kad tai tiesa, bet abejojo, ar hercogo titulas jam kada nors prilips.

– Šiaip ar taip, džiaugiuosi, kad grįžai, – pridūrė Antonijus, gerbdamas draugo ribas ir nenorėdamas daugiau nagrinėti šios jam akivaizdžiai nemalonios temos. – Galbūt kitą kartą lydėdamas seserį į puotą jausiuosi ramesnis.

Saimonas atsilošė ir sukryžiuavo per čiurnas ilgas raumeningas kojas.

– Įdomi mintis.

Antonijus pakėlė antakį.

– Norėtum, kad ją paaiškinčiau?

– Žinoma.

– Mieliau leisčiau tau viską patirti savo kailiu, bet niekada nebuvau žiaurus.

Saimonas sukikeno.

- Ir tai pasakė žmogus, įmurkdęs mano veidą į naktipuodį?
Antonijus numojo ranka.
- Buvau jaunas.
- O dabar esi tikras brandos, atsakomybės ir doros pavyzdys?
Antonijus vyptelėjo.
- Be abejo.
- Tai sakyk, – nutęsė Saimonas, – kaip man pavyks padaryti tavo gyvenimą ramesnį?
- Spėju, ruošiesi užimti savo vietą visuomenėje?
- Spėjimas neteisingas.
- Bet juk šią savaitę ketini eiti į ledi Denburi puotą, – priminė Antonijus.
- Tik todėl, kad ta senutė mane kažkuo traukia. Ji visada sako, ką galvoja, ir... – Saimonas prisimerkė.
- Ir?.. – paragino Antonijus.
- Saimonas papurtė galvą.
- Nieko. Tik kai buvau vaikas, ji su manim elgėsi labai maloniai. Kelis kartus mokyklinės atostogas praleidau pas ją kartu su Riverdeilu. Na, žinai, jos sūnėnu.
- Antonijus linktelėjo.
- Aišku. Taigi nesiruoši rodytis viešai. Tavo ryžtas man daro įspūdį. Tik norėčiau perspėti: net jei nuspręsi nedalyvauti aukštuomenės pobūviuose, *jos* tave susiras.
- Saimonas, kaip tik tą akimirką sugalvojęs gurkštelėti brendžio, paspringo – jį apstulbino Antonijaus veido išraiška tariant žodelį „jos“. Jis kuri laiką kosėjo ir spjaudėsi, kol galiausiai pajėgė ištartį:
- Meldžiu pasakyti, kas tos „jos“.
- Antonijus nusipurtė.
- Motinos.
- Kadangi pats motinos neturiu, nesuprantu, apie ką tu.

– Apie aukštuomenės motinas, žiopoly. Apie tas ugnim alsuojančias slibines, turinčias santuokinio amžiaus dukterų, – tepadedamums Dievas. Gali slapstytis, bet niekada nesugebėsi nuo jų pasprukti. Ir dar turiu perspėti, kad maniškė baisesnė už daugumą.

– Dievulėliau. O aš maniau, kad Afrikoje pavojinga.

Antonijus su šiokiu tokiu gailėsčiu pažvelgė į draugą.

– Jos tavo sumedžios. O tada turėsi šnekučiuotis su jauna išblyškusia panele balta suknia, sugėbančia palaikyti pokalbį tik apie orą, apie tai, kas gavo kvietimą į puotą, ir apie plaukų kaspinus.

Saimono veidas linksmi nušvito.

– Kaip suprantu, kol buvau užsienyje, tu tapai tikru džentelmenu?

– Patikėk, tikrai netroškau šio vaidmens. Jei būtų mano valia, vengčiau pobūvių kaip maro. Deja, mano sesuo pernai tapo debiutante, ir aš esu priverstas ją kartais lydėti.

– Kalbi apie Dafnę?

Antonijus nustebeš pasižiūrėjo į draugą.

– Ar judu kada buvot susitikę?

– Ne, – prisipažino Saimonas, – bet prisimenu, kaip ji tau rašė laiškus į mokyklą. Dar prisimenu, kad ji buvo ketvirta šeimoje, todėl jos vardas turėjo būti iš D raidės ir...

– A, taip, – suraukęs nosį nutraukė jį Antonijus. – Bridžertonai savotiškai krikštijo vaikus. Tikrai niekas neužmirš, kas esi.

Saimonas nusijuokė.

– Bet rezultatas puikus, ar ne?

– Klausyk, Saimonai, – staiga pasilenkęs arčiau kreipėsi Antonijus, – žadėjau mamai šią savaitę pavakarieniauti Bridžertonų namuose. Gal prisidėtum prie mūsų?

Saimonas kilstelėjo tamsų antakį.

– Argi ką tik neperspėjai apie aukštuomenės motinas ir jų debiutantes dukteris?

Antonijus nusikvatojo.

– Pasirūpinsiu, kad mano mama elgtųsi kuo gražiausiai, o dėl Dafnės nesijaudink. Ji išimtis, patvirtinanti taisyklę. Dafnė tau labai patiks.

Saimonas pašnairavo į jį. Negi Antonijus piršliauja? Nesu-paisysi.

Antonijus nusijuokė, lyg perskaitęs jo mintis.

– Dievulėliau, negi pamanei, kad bandau tave supiršti su Dafne? Saimonas tylėjo.

– Tu ne jos skonio. Esi per daug mažus.

Saimonas pagalvojo, kad tai keistokas komplimentas, bet nu-tylėjo. Tada pasiteiravo:

– Tai ar ji gavo daug pasiūlymų?

– Kelis. – Antonijus susikliukino brendį ir patenkintas atsidu-so. – Leidau jai visus at mesti.

– Oho, koks gerutis.

Antonijus patraukė pečiaus.

– Šiais laikais turbūt niekas nebesitiki susituokti iš meilės, bet kodėl gi ji negalėtų būti laiminga su savo vyru? Vienas kandidatas buvo toks senas, kad labiau tiko jai į tėvus, kitas, ne kažin kiek jaunesnis, galėjo būti jaunėlis tėvo broliukas. Trečias atrodė per-nelyg išpuikęs triukšmingam mūsų klanui. O šią savaitę, mielas Dieve... buvo visų blogiausia.

– Kas nutiko? – susidomėjo Saimonas.

Antonijus pasitrynė smilkinius, lyg jaustųsi pervargęs.

– Tas paskutinis – labai draugiškas, bet skysto protelio. Kas matė mane tais pasilinksminimų laikais, turbūt mano, kad esu visiškai bejausmis...

– Nejaugi? – Saimonas išsišiepė lig ausų. – Kas gi galėtų taip pamanyti?

Antonijus rūščiai dėbelėjo į jį.

– Aš tikrai gailėjau, kai tam nelaimingam kvailiui buvo sudaužyta širdis.

– Hmm... Ir tai padarė Dafnė?

– Taip, bet aš turėjau jam pranešti.

– Retas brolis leistų savo seseriai šitaip atstumti gerbėjus, – tyliai pasakė Saimonas.

Antonijus tik patraukė pečiais, lyg neišsivaizduotų, kaip kitaip galima elgtis su seserimi.

– Dafnė gera sesuo. Tai mažiausia, ką dėl jos galiu padaryti.

– Net jei paskui tenka lydėti ją į puotas? – kreivai šypsodamas paklausė Saimonas.

Antonijus suaimanavo.

– Taip.

– Norėčiau tave paguosti, kad tai greitai baigsis, bet eilėje laukia dar kiek?.. Trys seserys?

Antonijus susmuko ant kėdės.

– Eloiza turėtų debiutuoti po dvejų metų, Frančeska – dar po metų, o prieš Hiaciną gausim šiek tiek atsikvėpti.

Saimonas sukikeno.

– Nepavydžiu tau tokios atsakomybės.

Tačiau jau tardamas žodžius jis pajuto keistą ilgesį ir susimąstė, koks jausmas, kai nesi vienui vienas pasaulyje. Vesti jis neketino, bet jei būtų augęs šeimoje, galbūt jo gyvenimas būtų susiklostęs visai kitaip.

– Tai ateisi vakarienės? – Antonijus pakilo. – Žinoma, neoficialios. Kai esam tik šeimos nariai, valgom paprastai.

Saimonas per šias kelias dienas daug ką turėjo nuveikti, bet, nespėjęs sau priminti, kad reikia pradėti tvarkyti reikalus, išgirdo save sakant:

– Mielai.

– Puiku. O prieš tai dar susitiksim Denburi puotoje?

Saimonas nusipurtė.

– Deja, neišsisuksiu. Bet ketinu po pusvalandžio išmauti.

– Tikrai manai, kad pavyks ateiti į puotą, atiduoti pagarbą le-
di Denburi ir iškart pasprukti? – Antonijus abejodamas kilstelėjo
antakius.

Saimonas tvirtai linktelėjo galva.

Antonijus prunkštelėjo, ir Saimono pasitikėjimas savimi pra-
garavo.